

Két négy soros

Félfillér volt egy emberélet,
egész vagyon egy fél sütőtök —
s e forroláz alig ért véget,
a hideglelés megkezdődött!

*

Álmában golyószórót markol,
soha sincs jól a fejealja —
a sváb mocsárláz után angol
hideglelés vett erőt rajta!

EÖRSI ISTVÁN

Éji neszek közt

Eső potyog kövéren
az utca kövére az éjben, —
óra ketyeg szerényen —
autó dühösen fürcsköl szét
az éj tintás vizét —
a szomszédban csörömpölés —
gyermekvisítás, mint a kés
hasítja át
a likacsos, de megszegetlen éjszakát. —
Csomósan kereng kint csordákban a pára,
s nem hallik a csillag suhogása.

Az éjszaka varázsláda,
melynek nincsen fedele,
még gomolygó hallgatása,
az is nessel van tele,
benne szuszogások füstjei szállnak,
áldozati füstök a sürgés istenének,
s egymásba lobogó páros lihegések
perzselik sötét ölet az éjszakának.

Hallott és tudott apró zörejek
morze-jeleivel mit is kezdhettek?
Egymásnak is halál-idegenek,
ha találkoznak, nem is köszönnek,
észre se veszik, ha egymásnak ütődnek,
csak vannak, mert vannak, jönnek,
mert jönnek.

Pedig hát
őket is vas törvények igazítják,
légkör parancsa, városok köve,
ütődés kínja, vonzás öröme,
s a legfőbb törvény: hogy rezdülni kell, —
ezért susog a hű, zenél a fény,
hű, fény, hang ezért hármassiker!

S ezért figyelek én:

egy darab zsongás leszek, zaj-cafat,
halálok némuló fia,
ha nem rezdít meg a zajban a hallgatag
harmónia!

Károly bátyám halálára

Szerettem vón' látni milyen gödröt ástak,
Hol adtak nyughelyet az öreg kovácsnak.
Szenet, kalapácsot tettek e melléje,
S gyertyák helyett fújott, piros tüzet — égve?

Szerettem vón' látni két, emberes öklét,
Mint, mikor a vasat tűzben fűrösztötték,
Mint, mikor a fogót szorították össze,
Patkót illesztvén a sístergő körömrre.

Simogattam volna horpadt, inas arcát —
Csupa nevetés volt, mikor engem dajkált.
Szerettem vón, látni lezárt kék szemének
Még egy villanását — de a hír már késett.

Szegezett koporsó, országok határa
Választott el tőle. — S mi maradt utána?
Vasalt lólábakról hullott, kopott patkó,
Üllön vert nótája, szomszédokba hangzó.

Sóhaj emlegette, könny is esett érte,
Úgy kísérték át a halál műhelyébe,
Hol a nagy fújtatók, s rideg vasak állva,
Hatvan éve vártak az öreg kovácsra.

SZÉCSI MARGIT

KÉT ÉNEK

Aranyeső

Folyondár, inda
hiába vérzett meg,
elmarni engem
kányák későn érkeztek.
Arany ág engem
kegyelmében részeltet.

Arany virága
lehullva is arany még.
Kire világít,
bujdosva is aranyt lép,
pénzt, sikert megvet,
s önnön jó vagy rosszhírét.

Ha majd a földdel
egyenlővé engemet
a sűrű bozót
előlel vagy eltemet:
szívemen ott is
aranybokor integet.

Esőben

Almos eső hull,
s krúgát rekedten
az örvösgalamb.
Erős, kegyetlen
orgona-hangja
szerelemtől esetlen.

Hajszolt bolondja
senkinek már nem leszek.
Nézd, meghúzódnak
a galambok reszketeg,
s szerelmes csőrön
fölfornak a vízhegyek.

E nagy hűvösség
a szerelem ideje.
Csak gond ne hűtsön
hogy időnk fut, s szabad-e?
Szótalan szádat
add ide, add ide.